

In Memoriam: Jos de Meijer

Column van Jan Marcelissen

JUNI 2019

Keeper Heino.

Het was op één van die legendarische maandagavonden met carnaval bij Boelaars dat ik getuige was van een scène die voor altijd en eeuwig op mijn netvlies zal blijven staan. Jos de Meijer zette weer eens zijn alter ego Heino neer, maar dit keer zat er in zijn creatie een onverwachte variant.

Er ontwikkelde zich weer eens zo'n avond waar het plezier langs alle kanten vanaf droop. Een avond met Faanten met een blij gemoed. Lachende gezichten, die samensmolten tot één gezicht. Eén gezicht van geluk met daarop afgebeeld de ultieme wens: 'Laat dit niet voorbij gaan, laat het eeuwig zo blijven'. Carnavalsmensen in hart en nieren, velen in het geel groen van CV de Faant, schoven fanatiek de eindigheid van het leven voor zich uit. In euforische stemming levend in het moment.

De ene na de andere Faant werd op het podium gehesen. Acts en liedjes vanuit de roemruchte amusementsavonden van de club passeerden de revue. DJ Aswin Joore, vertrouwd met het DNA van de club voelde het als vanouds perfect aan. Ikzelf werd met Trio Vis In Pittige Zure Saus op het podium geduwd en zag overal armen inhaken met één geelgroene deining als gevolg. Ook Cor Baardemans bleef niet achterwege en haalde 'de schoorsteenveger' maar weer eens uit het stof. Kortom, een aaneenschakeling van gebeurtenissen die Oerfaant Pieter van Leeuwen altijd omschreef met: 'Wai doen ut méé mekaore èn vùr mekaore'.

Maar de apotheose moest nog komen. En iedereen wist het: Heino is nog niet geweest ofwel Jos moest nog optreden. Hij had al die tijd met plezier, maar ook een tikkeltje nerveus naar de anderen op het verhoginkje bij Aswin staan kijken, wetende dat ook hij een keer door de massa naar voren zou worden geroepen. Jos wilde dat altijd dolgraag, maar hij vond het anderzijds spannend tegelijk.

Stiekem hield Jos er altijd rekening mee. Dan had hij de blonde Heinopruik, zijn jasje en de zonnebril al in een plastic tasje mee naar het café genomen. Zo ook nu weer. Maar ondanks dat hij wist dat het moment er aan zat te komen, was het er inééns. Abrupt. Want amper nadat Jos door iedereen naar het podium was geschreeuwd, werd de band al gestart, kreeg Jos terloops een microfoon in de 'haand gewroenge' (zoals hij zelf zou zeggen) en moest hij meteen op de juiste woorden van de tekst invallen. Wat niet meeviel, want de pilsjes deden ook al zichtbaar hun werk. Maar al snel zat hij dicht op de letter, wat voor de fans overigens niets uitmaakte, want die lagen al aan zijn voeten.

Terwijl Jos zich focuste op zijn act, viel het me op dat hij deze keer aanhoudend en erg opvallend in de richting van de deuropening naast het buffet bleef kijken. Het waarom van deze pose liet zich echter al snel verklaren en weldra waren we dan ook getuigen van een onvergetelijk tafereel. Want vanuit de hoek waar Heino zijn vizier op had gericht werd plots uit de menigte een wit, harig object gelanceerd dat met grote snelheid op Jos afkwam: De pruik. Wat we toen zagen was de zeldzame samensmelting van een zanger en een doelman, Jos' zijn oude stiel bij Veerse Boys. We aanschouwden de éénwording van de atleet en de artiest. Een zeldzame dubbelrol in één voor Jos, gedurende een fractie van enkele seconden. De rol van keeper Heino. Met een katachtige reflex griste Jos met zijn vrije hand de blonde pruik uit de lucht om die vervolgens in één en dezelfde beweging op zijn hoofd te zetten. Zelden heeft een pruik zo scheef op een hoofd gestaan, wat Jos er niet van weerhield gewoon door te zingen.

Voor de fanatiek meezingende menigte was het eveneens een verrassing. Het zal deels de bedwelming van de alcohol zijn geweest dat de meesten de Heinopruik nog niet echt hadden gemist. Maar meteen werd instemmend naar elkaar en Jos geknikt, want inderdaad de pruik had nog ontbroken. Nu was Jos ietsje meer Heino dan hij al was. Of was hij nu ietsje minder Jos? 'La Montanara' was in ieder geval al een eindje op scheut en werd uitbundig meegezongen. En Heino was nog niet klaar. Hij bracht gaandeweg het optreden zijn pruik wat beter in positie en gunde ons ook nog 'Sierra Madre' en 'Blau blüht die Enzian'. En de fans op hun beurt, zijn Faanten, gunden hem evenzeer zijn welverdiende podium en brachten zo elkaar van het ene naar het andere geluksmoment. Gelukstranen welden bij sommigen op. Faanten keken elkaar lachend en zingend aan. Konden we maar met één vingerknip de tijd stil zetten. Een foto produceren van het nù, waar je dan vervolgens voor eeuwig in rond zou kunnen dwalen. Het was een avond om voor altijd te koesteren. Met een zeldzaam historisch moment. Voor eeuwig op het netvlies. Het moment van keeper Heino. Onze Heino. Onze Jos. Jos de Meijer.

Jan Marcelissen

